

- (1) ויאמר יי אל-אברהם, לך-לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, אל-הארץ, אשר אראך (בראשית יב א)
- (2) ויאמר קח-נא את-בנדך את-יחידך אשר-אהבת, את-צחק, ולך-לך, אל-ארץ המדינה; והעלהו שם, לעלה, על אחד ההרים, אשר אמר אליך (בראשית כב ב)
- (3) כשבא אברהם מהר המוריה חרה אפו של שטן, שראה שלא עלתה בידו תאוות לבו לבטל קרבנו של אברהם. מה עשה? הלך ואמר לשרה: 'אי שרה! לא שמעת מה שנעשה בעולם?' אמרה לו: 'לאו'. אמר לה: 'לקח אישך הזקן לנער ליצחק והקריבו לעולה, והנער בוכה ומילל שלא יכול להנצל'. מיד התחילה בוכה ומיללת. בכתה שלש בכיות... ופרחה נשמתה ומתה. בא אברהם אבינו ומצאה שמתה (פרדר"א פרק לב)
- (4) הוא שטן הוא יצר הרע הוא מלאך המות (בבא בתרא דף טז ע"א)
- (5) אחר דבריו של שטן, דכתיב: 'ויגדל הילד ויגמל'. אמר שטן לפני הקב"ה: 'רבש"ע, זקן זה חננתו למאה שנה פרי בטן. מכל סעודה שעשה לא היה לו תור אחד או גוזל אחד להקריב לפניך?!' אמר לו: 'כלום עשה אלא בשביל בנו? אם אני אומר לו, זבח את בנדך לפני, מיד זובחו! (סנהדרין דף פט ע"ב)
- (6) ויסף, אף-יי, לחרות, בישראל; ויסת את-דוד בהם לאמר, לך מנה את-ישראל ואת-יהודה. ב ויאמר המלך אל-יואב שר-החיל אשר-אתו, שוט-נא בכל-שבטי ישראל מדן ועד-באר שבע, ופקדו, את-העם; ונדעתי, את מספר העם. { ס } ג ויאמר יואב אל-המלך, ויוסף יי אלהיך אל-העם כהם וכהם מאה פנמים, ועיני אדני-המלך, ראות; ואדני המלך, למה חפץ בדבר הזה. ד ויחזק דבר-המלך אל-יואב, ועל שרי החיל; ויצא יואב ושרי החיל, לפני המלך, לפקד את-העם, את-ישראל. ה ויעברו, את-הירדן; ויחנו בערוער, ומיו העיר אשר בתוך-הנחל הגד--ואל-יעזר. ו ויבאו, הגלעד, ואל-ארץ תחתים, חדשי; ויבאו דנה יען, וסביב אל-צידון. ז ויבאו, מבצר-צר, וכל-ערי החוי, והפנעני; ויצאו אל-נגב יהודה, באר שבע. ח וישטו, בכל-הארץ; ויבאו מקצה תשעה חדשים, ועשרים יום--ורושלם. ט ויתן יואב את-מספר מפקד-העם, אל-המלך; ותהי ישראל שמנה מאות אלף איש-חיל, שלף חרב, ואיש יהודה, חמש-מאות אלף איש. י ויך לב-דוד אתו, אחרי-כן ספר את-העם; ויאמר דוד אל-יי, חטאתי מאד אשר עשיתי, ועתה יי העבר-נא את-עון עבדך, כי נספלתי מאד. יא ויקם דוד, בבקר; וידבר-יי, ה' אל-גד הנביא, חזה דוד, לאמר. יב הלוח ודברת אל-דוד, כה אמר יי--שלש, אנכי נוטל עליך: בחר-לך אחת-מהם, ואעשה-לך. יג ויבא-גד אל-דוד, ויגד-לו; ויאמר לו התבוא לך שבע-שנים רעב בארצך אם-שלשה חדשים נסד לפני-צריך והוא רדף, ואם-היות שלשת ימים דבר בארצך--עתה דע וראה, מה-אשיב שלחי דבר. { ס } יד ויאמר דוד אל-גד, צר-לי מאד; נפלה-נא ביד-יי כי-רבים רחמו, וביד-אדם אל-אפלה. טו ויתן יי דבר בישראל, מהבקר ועד-עת מועד; ויקם מן-העם, מדן ועד-באר שבע, שבעים אלף, איש. טז וישלח דוד המלך וירושלם, לשחתה, וינחם יי אל-הרעה, ויאמר למלאך המשחית בעם רב עתה הרף ידך; ומלאך יי ה'ה, עם-גרון האורנה (הארונה) היבסי. { ס } יז ויאמר דוד אל-יי בראתו את-המלאך המכה בעם, ויאמר הנה אנכי חטאתי ואנכי העויתי, ואלה הצאן, מה עשוי: תהי נא ידך בי, ובבית אבי. יח ויבא-גד אל-דוד, ביום

ההוא; ויאמר לו, עלה הקס ליי מזבח, בגרון, ארניה (ארונה) היבסי. יט ויעל דוד כדבר-גד, פאשר צנה יי. כ וישקף ארונה, וירא את-המלך ואת-עבדיו, עברים, עליו; ויצא ארונה, וישתחו למלך אפיו ארצה. כא ויאמר ארונה, מדוע בא אדני-המלך אל-עבדו; ויאמר דוד לקנות מעמך את-הגרון, לבנות מזבח ליי, ותעצר המגפה, מעל העם. כב ויאמר ארונה אל-דוד, יסח ויעל אדני המלך הטוב בעיניו; ראה הבקר לעלה, והמרגים וכלי הבקר לעצים. כג הכל, נתן ארונה המלך--למלך; {ס} ויאמר ארונה אל-המלך, יי אלהיך ירצה. כד ויאמר המלך אל-ארונה, לא כפי-קנו אקנה מאותך במחיר, ולא אעלה ליי אלהי, עלות חנם; ויקו דוד את-הגרון ואת-הבקר, בכסף שקלים חמשים. כה ויבן שם דוד מזבח ליי, ויעל עלות ושלמים; ויעתר יי לארץ, ותעצר המגפה מעל ישראל. (ש"ב פרק כד)

7) ויעמד שטן, על-ישראל; ויסת, את-דויד, למנות, את-ישראל (דה"א כא א)

8) אמר לבני יבוס לקנות מהם את מערת המכפלה במכר טוב ובזהב ובשטר עולם לאחוזת קבר. וכי יבוסים היו והלא חתיים היו? אלא על שם עיר יבוס נקראו יבוסים. ולא קבלו האנשים. התחיל כורע ומשתחוה אליהם... אמרו לו אנו יודעים שהקב"ה עתיד ליתן לך ולזרעך את כל הארצות האל – כרות עמנו שבועה שאין בני ישראל יורשים את עיר יבוס כי אם ברצונם של בני יבוס... וכשבאו ישראל לארץ רצו לכנוס בעיר היבوسی ולא היו יכולים ליכנס מפני אות ברית שבועת אברהם... ראה דוד וחזר לאחוריו... ואחר כך קנה את עיר היבوسی לישראל בכתב עולם לאחוזת עולם... 'ויתן דוד לארנן' וגו' (פרדר"א פרק לו)

9) ואין לך טרשים בכל א"י יותר מחברון דהו קברי בה שיכבי (כתובות דף קיב ע"א)

10) אדני שמעני, ארץ ארבע מאת שקל-כסף ביני ובינך מה-הוא; ואת-מתך, קבר (בראשית כג טו)

11) וראיתם את-הארץ, מה-הוא (במדבר יג יח)

12) ויהי היום--ויבאו בני האלהים, להתיצב על-יי; ויבוא גם-השטן, בתוכם. ויאמר יי אל-השטן, מאין תבא; ויעו השטן את-יי, ויאמר, משוט בארץ, ומהתהלך בה (איוב א ו-ז)

13) שהשטן מסתובב בארץ ועובר בה, ואין שום יחס בינו ובין המרומים. אין לו מקום להסתובב שם. זהו שאמר: משוט בארץ ומהתהלך בה. הוא מסתובב ומשוטט רק בארץ (מו"נ ח"ג פכ"ב)

14) ויקרא אליו מלאך יי מן השמים... אל תשלח ידך אל הנער... ויסקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יי יראה אִשֶׁר יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהָר יי יראה: ויקרא מלאך יי אל אברהם שנית מן השמים... כי ברך אברהם את זרעך ככוכבי השמים (בראשית כב טו-עז)

15) באותה שעה אמר אברהם לפני הקב"ה: 'רבו העולמים! אדם מנסה לחבירו שאינו יודע מה בלבו, אבל אתה שאתה יודע מה הלבבות והכליות יועצות אתה צריך לעשות בי כן?'. . . מיד פתח הקב"ה את הרקיע ואת הערפל: ויאמר בי נשבעתי נאם יי (תנחומא וירא כג)

16) ויעלו בגב, ויבא עד-חברון, ושם אחימן ששי ותלמי, ילידי הענק; וחברון, שבע שנים נבנתה, לפני, צען מצרים (במדבר יג כב)

17) אמר רבא מלמד שפירש כלב מעצת מרגלים והלך ונשתטח על קברי אבות אמר להן אבותי בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים (סוטה דף לד ע"ב)